

1.

UN COPIL AL CARNAVALULUI

Am scanat colțul din partea sudică a blocului. Liber; deocamdată. În față era spațiul verde - un petic de iarbă aspră, înțepătoare și de țărână coaptă de Soare - unde câteva mămici discutau deasupra cărucioarelor. Dincolo de asta, parcul local. Mă aflam la trei etaje mai sus, deasupra blocurilor cu două etaje, la fel de sus ca și vârfurile copacilor, privind în jos la pasarelele de beton și la balustradele de oțel de dedesubt. Puteam vedea totul.

Privind înapoi, spre colț, a apărut o mașină de poliție. M-am lăsat în jos, zgâriindu-mi un umăr de cărămidă aspră a balconului, înainte de a îndrăzni să mai arunc o privire. Șansele erau să fie doar în patrulare, o plimbare de rutină. Dar dacă mașina încetineea, ei bine - atunci era aici în misiune. Poate câteva mămici de copii se certau pe alee. Poate că o afacere cu droguri a mers prost în casa scărilor. Dacă mașina făcea echipă cu o dubă, blocul era măturat. Pe bune.

Inima îmi bătea cu putere, în timp ce mașina se târa până s-a oprit. Ghemuindu-mă la loc, cu balconul ca acoperire, i-am făcut semn lui Ryan, trei uși mai jos, șuierând:

– Poliția!

El a dat din cap. Începea. Eram pregătiți pentru ei.

Ryan s-a repezit în apartamentul lui, unde muzica caribiană răsuna și bubuia prin ușa deschisă. Alerta mea

se propaga de-a lungul balconului, aducând mai mulți soldați: Jeremy - de obicei, atât de tăcut și rezervat - și Kaiylin, cu părul ei răvășit, cu miros înțepător de tămâie. Ryan a reapărut câteva clipe mai târziu. Ne-am înghesuit în jurul lui, în timp ce întindea o geantă de transport plină cu pistoale.

Complet încărcate. Gata de luptă.

Ryan a apăsat unul - rece și greu - în palma mea, dând din cap cu un zâmbet răutăcios care spunea: *Știi ce ai de făcut!* Ne-am poziționat pe balcon - lunetiști, cu ținta îndreptată spre cei doi ofițeri neștiutori de jos, în timp ce se îndreptau spre bloc. A fost aproape prea ușor. Nu aveau nicio șansă.

E nouă, m-am gândit, urmărind-o pe tânăra polițistă blondă. Capul ei se agita și se clătina ca al unui câine care dă din cap, cu ochii plimbându-se nervos de la un balcon la altul, în timp ce se apropia de casa scării. Mi-am ținut respirația. *Aproape în raza de acțiune. Aproape...*

Apoi, Ryan a dat comanda:

- Acum!

Am explodat în hohote și chicoteli, degetele pompând cu furie trăgacele de plastic cu arcadă ale pistoalelor noastre cu apă. Cei doi polițiști de jos au încercat să se ferească de jet. Rânjind, au privit în sus, spre pereții de beton ai turnului, încercând să-și vadă atacatorii. Spre surprinderea mea, Blondina s-a alăturat jocului, apropiindu-și bărbia de radioul ei pentru a zbiera:

- Suntem atacați! Trimiteți întăriri!

Mi-a plăcut de ea cu atât mai mult pentru asta.

Am râs zgomotos, cu degetele de pe trăgace în flăcări.

În momentul în care s-au repliat în acoperământul scărilor, două sclipiri de culoare au trecut pe lângă mine, la un centimetru de nasul meu. Baloanele cu apă, aruncate de pe balconul de deasupra, au explodat lângă picioarele polițiștilor, stropind tivurile pantalonilor lor de poliție. Râzând în hohote, am fugit în siguranța apartamentelor noastre.

În mod normal, poliția întâmpina ambuscadele noastre cu pistoale cu apă cu un zâmbet șovăielnic. Nu erau atât de entuziasmați de baloane, dar o lovitură directă îți aducea câteva felicitări binemeritate. Și niciun copil de șapte ani nu era închis pentru că arunca bombe cu apă. Care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Nu a fost făcut cu răutate sau din cauza unei uri adânc înrădăcinate față de forțele de ordine. Dimpotrivă. Mi s-a spus să respect poliția. Chiar și mai târziu - cu toate lucrurile rele pe care le-am făcut - nu e ca și cum aș fi pornit o amplă vendetă.

Mama mea, Christina, a aruncat o privire dezaprobatoare la pistolul cu apă ud, picurând din mâna mea, în timp ce intram în bucătărie.

– De parcă bieții ofițeri de poliție nu au destule de făcut, a bombănit ea.

Eu stăteam acolo, gâfâind de emoția de a participa la ultima noastră întâmpinare udă.

– Ți-am mai spus: sunt aici ca să ne protejeze, a continuat mama. Lasă-i să-și facă treaba!

Asta nu însemna că nu puteam fi puțin obraznici cu ei. Trebuia să facem asta. Era practic o regulă nescrisă.

Mi-am întins bărbia spre oala aburindă de pe aragazul mamei și am suspinat:

– E gata?

Nu exista mâncare rapidă în bucătăria mamei. Gătutul ei dura întotdeauna mult timp. Fripturi lente. Tocănițe. Acea oală - bogată și succulentă, cu carne, lămâie și ulei de măsline - putea fierbe ore întregi. Pentru mine și pentru fratele meu mai mic, John, era un adevărat chin.

– E gata, când e gata! a ridicat din umeri cu indiferență.

Așa era ea.

Sută la sută - carnea de vită și de miel a mamei era gătită atât de fragedă, încât puteai să o tai cu o lingură. Dar își servea dragostea cu duritate.

Te-ai zgâriat la un genunchi? Sigur, te ștergea de praf și se asigura că nu sângerai până la moarte. Dar dacă preferai de fapt să te sărute? Ei bine, mai bine te aplecai și o făceai singur. Uneori, la poarta școlii, trebuia să înăbuș o criză de gelozie când priveam mamele care-și îmbrățișau copiii la despărțire. Mama mea era protectoare și știam că mă iubea, dar nu o spunea de-a dreptul. Nu-mi amintesc de îmbrățișări. Cel mult, îmi peria părul.

Poate că a căpătat această tărie în timpul traversării din Cipru, când marea agitată i-a provocat o greață atât de mare, încât nu a mai pus piciorul pe un vapor. Sau poate că a fost atunci când copilăria ei cipriotă lipsită de griji - zile lungi și fierbinți pe plajă, furtul măgarilor și plimbarrea cu ei în jurul plantațiilor de măslini - a fost ruinată de bombele turcești.

Era la începutul adolescenței, când Yai Yai, bunica mea, a părăsit ruinele satului lor bombardat și a fugit în Marea Britanie. Și-au făcut literalmente un bagaj și au fugit, lăsând totul în urmă. Ajunsă în anii '70, mama mea

arăta ca o refugiată cipriotă, cu trăsăturile ei întunecate, pielea măslinie și ochii căprui.

– Eu sunt rățușca cea urâtă! spunea mama. Mătușa ta, Maria, ea este cea drăguță!

Mama s-a stabilit într-un colț din vestul Londrei și a obținut un loc de muncă la Departamentul de Sănătate. În 1993, m-a născut pe mine. La vârsta de trei ani, m-a botezat în prezența Domnului nostru Dumnezeu Atotputernic la Catedrala Greco-Ortodoxă, Biserica Tuturor Sfinților din Camden. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu și nici nu am știut nimic despre el. Nu a apărut niciodată în conversații, dar nici nu am întrebat. Mama s-a cuplat cu Dave nu la mult timp după ce m-a născut și nu-mi amintesc vreun moment în care el să nu fi fost prin preajmă. Ca și autobuzele londoneze pe care le conducea pentru a-și câștiga existența, Dave era solid și de încredere. Nu i-am cerut niciodată nimic, dar adevărul tacit era că se afla acolo dacă aveam nevoie de el. Avea un aer calm, imperterbabil, chiar și atunci când frățiorul meu John și-a făcut apariția – cu o săptămână mai devreme – în ajunul Anului Nou, 1998.

Aveam doar cinci ani. Cu mama pe punctul de a naște, nu aveam planuri mărețe pentru Anul Nou, în afară de a vedea la televizor Big Ben sunând, în 1999. Nașterea ne-a luat prin surprindere la sfârșitul după-amiezei, prea brusc pentru a ajunge la maternitate. În schimb, Dave i-a pregătit o baie caldă, a ținut-o bine, în timp ce se băga în cadă, apoi a chemat o ambulanță.

Între timp, eu m-am ghemuit în răcoarea scării de beton gri din fața ușii noastre deschise din față, unde țipetele mamei ajungeau până la mine din baie. Eram

sfâșiată - să stau deoparte sau să alerg să o consolez? M-am legănat înainte și înapoi, îmbrățișându-mi genunchii la piept, în timp ce doi paramedici au sărit pe scări. Îi văzusem doar ridicând oameni de pe trotuar. Am fost cuprinsă de panică. Oare, mama avea să moară?

Doamne! Să ai un copil părea un calvar!

Apoi, dintr-odată, mama a tăcut. A fost o pauză, înainte ca Dave să iasă și să-mi ia mâna.

- Vino să-ți cunoști frățiorul, a spus el.

M-a dus înăuntru, unde mama era radiantă, zăcând epuizată în pat, ținând în brațe acest lucru - fratele meu, John.

- Nu-mi place, am spus, făcând o grimasă la ghemotocul roz, umed și încremenit, legănat în brațele mamei. Arată ca o găină.

Asta a dat tonul pentru anii care au urmat.

Mă obișnuisem să fim doar eu, mama și Dave. Chiar dacă în apartamentul nostru cu trei camere era destul loc pentru un frățior, credeam că John era un obstacol, o piesă de rezervă. Îl necăjeam și îl făceam să se agite, ascunzându-i jucăriile preferate. Abia după ani de zile am început să mă înțeleg cu el.

Dar, indiferent de rezervele mele față de nou-sosit, Dave mă trata ca și cum aș fi fost a lui. Ne ducea pe amândoi să admirăm fosilele și micile schelete în cutiile lor de sticlă de la Muzeul de Istorie Naturală sau bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei. Îmi amintesc asta despre Dave, cât de mândru era să ne arate orașul, istoria și atracțiile sale.

Biata mama, totuși. Nu reușea să înțeleagă nimic din toate astea. Cred că o parte din ea încă tânjea după soa-

CUPRINS

1. UN COPIL AL CARNAVALULUI.....	7
2. DIAMANTE NEȘLEFUITE	19
3. TREY.....	32
4. DIAVOLUL CU OCHI VERZI.....	48
5. SĂ O OMORĂM?	66
6. MARTOR NEVEROSIMIL.....	78
7. BABY MAMA.....	91
8. UN NOU ÎNCEPUT	111
9. TRĂGAC	121
10. GOALĂ.....	133
11. ORAȘUL DE REABILITARE	142
12. VEGAS.....	153
13. FATA DE LA ȚARĂ.....	165
14. FATĂ DE TOP.....	177
15. DE NEATINS	182
16. JUMP OUT GANG	194
17. PUȘCĂRIAȘ.....	207
18. MARE CHELTUITOARE.....	215
19. CELE MAI MARI MIZE.....	228
20. SPECTACOLUL CONTINUĂ	241
21. COD POȘTAL	256
22. JEFUITĂ.....	267
23. SINGURĂ	270
24. ARESTATĂ	287
25. LYDIA.....	298
26. FATA DISPĂRUTĂ.....	312
27. AFARĂ CU ADEVĂRAT	322
EPILOG - FIUL MEU.....	333
MULȚUMIRI	335
DESPRE AUTORI	337